

*Valemonto
Ukilmingieji
2*

Ally Blake

Paliktasis

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Ally
Blake**

PALIKTASIS

Dviejų knygų serija
„Valemonto kilmingieji.“
Antra knyga

Versta iš Ally Blake,
Amber and the Rogue Prince, 2018
© Ally Blake, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0683-3

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Amberė klestelėjo ant išklerusių laiptų prie trobelės, suręstos ant Sereničio kalvos keteros. Ražydamasi ištempė rankas virš galvos ir pažvelgė į tolį.

Ūkanota žara vinguriavo per laukinių, šlaituose išsidriekusių, levandų laukus. Pirmas ryto saulės spindulys kyštelėjo nosį tarp kalvotų kauburių apačioje, sukeldamas horizonte aukso sproгимą, nuo kurio Sereničio upelio krantuose kalvos apačioje nusidriekė gluosnių siluetai.

- Galėtų šiek tiek palyti, - prabilo Amberė. - Lietus visada ne pro šalį, tiesa?

Nedas meiliai žvelgė į ją skirtingų spalvų akimis. Ji švelniai pakasė jo dėmėtą kailį po sveiką ausimi.

Tada pačiupusi ryškiai geltonus guminius Amberė užsitempė juos ant nublukusių pižaminių kelnių. Nutrynė purvo dėmelę nuo vienos iš bičių, kurias ant guminių jai buvo nupiešusi Saulėgraža, gyvenanti ant kalvos ryškiai violetiniame namelyje ant ratų. Tada, susukusi storus plaukus į žemą kuodą, užsimaukšlino bitininko kepurę su tinkleliu. Paskutines užsi-

tempė elastines pirštines, ir, pagaliau pasirengusi, atsistojo.

- Pasiruošęs?

Nedas atsakė pavizgindamas uodegą.

- Tai pirmyn.

Bet Amberė spėjo nusileisti tik per kelis laiptelius, kai pastebėjo Saulėgražą, skubančią nuokalne jos link.

Papurusią, šviesaus vario spalvos plaukų, smulkaus veido, basomis pėdomis, kyšančiomis iš po ilgo margo sijono, Saulėgraža atrodė lyg žemėje pasiklydęs saulės spindulys. Bet kaip ir visi Serenityje, ji atvyko ieškodama prieglobsčio.

Amberė nusiėmė tinklelį ir, nuo veido nubraukusi kelias išsipešusias sruogas, pasikišo jį po ranka. Neįpratusi matyti ką nors kitą taip anksti lauke, Amberė šūktelėjo:

- Viskas gerai?!

Saulėgraža mostelėjo ranka, bandydama atgauti kvapą.

- Turiu naujienų.

- Tikriausiai labai geros naujienos, kad taip anksti išsiropštei iš lovos.

Saulėgraža metė reikšmingą žvilgsnį.

- Vadinasi, ne tokios geros.

Moteris prisidengė veidą nuo kylančios saulės ir ėmė pasakoti.

- Iš tiesų, nesu tikra. Naujiena ta, kad jie atidarė Didįjį namą.

Amberė žvilgtelėjo į kalvą, nors Hinterlando namas, didelė apleista Toskanos stiliaus vila, vietinių vadinama tiesiog Didžiuoju namu, stūksojo per toli kitoje pusėje, kad būtų matoma.

- Grimas minėjo, kad prieš kelias savaites matė dūmus, rūkstančius iš kamino. Bet turint omeny, kad Grimas pats gyvena dūmų debesyje, nekreipiau dėmesio. Tada Dafnė tvirtino mačiusi ant virvės padžiautus skalbinius, ir aš pradėjau smalsauti. Vakar vakare išėjęs pasi-vaikščioti mano Džono matė prašmatnią juodą mašiną, skriejančią keliu ir įvažiuojančią į garažą. - Ji stabtelėjo dėl didesnio efekto, tada paskelbė. - Panašu, kad šeima grįžo. - Kokia šeima? Iš to, kaip ta vieta nuolat prižiūrima, sprendžiau, kad čia kokio nors užjūrio konglomerato nuosavybė.

- O, ne, - pataisė Saulėgraža švytinčiomis akimis. - Jis priklauso Van Halprinams. Šeimai, garsiai tiek turtais, tiek galia, tiek siaubingomis persekiojančiomis nelaimėmis. Kaip pasakojama, jie visi tragiškai išmirė, vienas paskui

kitą, kol galiausiai liko tik viena šeimos narė – jauniausia dukra Ana, labai graži. Dvidešimt vienų ir vienut vienutėlė tame dideliame name, miestelio gyventojai nerimavo dėl jos. Vėliau lyg kokioje pasakoje ji ištekėjo už princo iš tolimos šalies, ir nuo tada ten niekas nebegyvena.

– Ir dabar ta pasakų princesė grįžo?

Saulėgraža papurtė galvą, jos akys kibirkščiaavo.

– Žmogus, kurį mano Džono matė vairuojant mašiną, buvo vyras. Stilinga šukuosena. Neapaprastai gražus. Sako, kad tai *jis*.

Amberė žinojo, kad iš jos tikimasi išgirsti *kas jis?*, bet jai išdžiūvo gerklė. Anksčiau sukirbėjęs nerimas dabar įgijo visus panikos požymius: delnai prakaitavo, ausyse užė, kilo stiprus troškimas bėgti namo ir užšauti duris.

Bet jos trobelės durys vos laikėsi ant vyrių, tai kokia būtų prasmė?

Įsijautusi mieloji Saulėgraža tęsė:

– Tai *turi* būti Anos sūnus! Anos *karališkasis* sūnus. Pats princas Alesandras Džordano.

Nesidomėdama tokiais dalykais, Amberė neskyrė princo Alesandro nuo Žaviojo princo. Tik ją kankino negera nuojauta, kad vieną jų

pažinojo.

- Argi nesupranti? - toliau pasakojo Saulėgraža. - Kaip Van Halprinų turto paveldėtojai, princui Alesandrui priklauso Hinterlando namas, o tai reiškia, kad jam taip pat priklauso beveik kiekvienas žemės lopinėlis, kurį aplink matai. Nuo vieno kalvos šlaito iki kito, nuo upės iki miestelio. Taip pat ir žemė, ant kurios stovime.

Amberė nurijo gumulą gerklėje ir pratarė:

- Oho. Palauk truputį. Maniau, kad žemė priklauso komunai. Ar kad tiesiog miestelis mums leidžia čia pasilikti. - Ji buvo tokia dėkinga už vietą apsistoti, kad net nepagalvojo paklausti. - Ar tu sakai, kad tam *princui* priklauso Sereničio kalva?

Saulėgraža lėtai linktelėjo.

- Ir sklando dar daugiau gandų.

Gandai visada sklاندė. Ypač tokio dydžio miesteliuose. Turėdama tėvus, kurių pagrindinis asmenybių bruožas buvo polinkis „visiškai įsitraukti“, Amberė išsiugdė nuoširdų nesuinteresuotumą kapstyti kitų reikaluose.

Saulėgraža tęsė: - Panašu, kad vyras, atitinkantis tą aprašymą: aukštas, miesčionis, gražuolis *ir* kalbantis su akcentu, buvo pastebėtas

susitikime su miesto taryba. O vienintelė priežastis atėjūnui susitikti su taryba yra...

- Miesto planavimas.

Pakilo vėjas, palikdamas keistus takus per levandų lauką. Ir nepaisant tekančios saulės, Amberė sudrebėjo. Surietė kojų pirštus gumiuose, kad paskatintų kraujo tekėjimą.

Skirtingai nuo senbuvų, gyvenančių palapinėse, vigvamuose, nameliuose ant ratų ir *Volkswagen* autobusiukuose ant kalvos, Amberė į Serenitį buvo atvykusi palyginti neseniai. Bet nors jos vietos istorijos žinios buvo padrikos, patirtis įstatymų srityje didelė ir neabejotina.

- Komuna užėmusi šią teritoriją ilgus metus. Dešimtmečius, taip? Pakankamai ilgai, kad būtų suręsti pastatai. Įvestas vandentiekis. Elektra. Pastatyti kelio ženklai su nuorodomis į šią vietą. Net pažymėta turizmo žemėlapyje kaip lankytina vieta. Be abejonės, tai turėtų suteikti mums teisių.

- Teisių? - sumirksėjo Saulėgraža.

Bet Amberė nespėjo pratęsti minties, nes kažkas subildėjo jos trobelėje. Abi moterys atsisuko pažiūrėti, kas ten. Amberė žengė nežymų žingsnį atgal prie verandos.

- Tikriausiai Nedas reikalauja pusryčių.
Saulėgraža atsitraukė.

- Žinoma. Einu toliau skleisti naujienu kitiems anksti besikeliantiems žmonėms. Pažiūrėsime, gal dar kas nors iškils aikštėn. Tu irgi nesivaržyk visiems papasakoti. Šianakt susirinkimas miesto rotušėje. Saulei leidžiantis.

Amberės trobelės viduje vėl kažkas subildėjo. Ji žengė dar vieną žingsnį arčiau durų. Ištarė:

- O taip. Pasimatysime ten. Einu pažiūrėti, kas ten Nedui.

Žinoma, kaip tik tą akimirką Nedas atliuksėjo iš laukų apačioje, šuns kailis buvo apkibęs violetiniais žiedais.

Amberė skubiai įsileido Nedą vidun, tada užtrenkė duris už savęs ir atsirėmė į jas, suspaudusi rankeną.

Tyloje jos širdis daužėsi kaip pašėlus.

Jai tik reikėjo pasilenkti į priekį per spintelę, tarnavusią kaip virtuvės siena, į savo mažą miegamąjį. Kad pamatytų suglamžytas paklodes. Spalvotą nertą užtiesalą, nuspiertą ant grindų.

Ir vyrišką nepažįstamojo figūrą lovoje.

Saulės nubučiuotų plaukų sruogą, užkritisia

ant vienos akies. Ritmingai kylančius ir nusileidžiančius plačius pečius. Profilį, įsikniaubusį į jos pagalvę, iki skausmo gražų. Net dabar. Net kai jos viduje pradėjo virti pasipiktinimas.

Tik prieš dešimt minučių ji išslydo iš jo šilto glėbio, šypsodamasi dėl to, kaip kietai jis įmigęs. Ir kodėl įmigęs.

Jis sakė, kad jo vardas Hugas. Ir ji juo tikėjo.

Kažkas ypatingo vyro akyse – tiesumas, autoritetas, pasitikėjimas savimi – suteikė jai rektą prabangą be jokių abejonių patikėti viskuo, ką jis sako. Užsienietiškas akcentas, žinoma, taip pat prisidėjo. Tai buvo ne tik beprotiškai seksualu, bet taip pat reiškė, kad jis tik turistas, keliaujantis pro šalį. Nebuvo prasmės per daug sukti galvos dėl smulkmenų, juk jų flirtas trumpalaikis.

Ir visgi, panašu, kad vyras, su kuriuo ji užmezgė slaptą trijų savaičių romaną, buvo ne kas kitas kaip princas Alesandras Džordano, dar žinomas kaip žemių, kuriose ji ir jos draugai gyveno nelegaliai, savininkas!

Prieš tris savaites...

Amberė, žvelgdama į Sereničio kalvą, įtrau-

kė levandų kvapo.

Tą rytą ore jautėsi šaltukas. Lyg gūsis iš atidaryto šaldytuvo karštą vasaros dieną.

Tai buvo ženklas, kurio ji laukė. Laikas surinkti gausų šių metų medaus derlių. Surink tinkamu metu ir medus bus subrendęs, saldus, pačios geriausios kokybės. Palik šiek tiek per ilgai ir bičių šeima pradės juo maitintis arba perkels jį žemiau avilyje, ir tada medaus išsukti bus beveik neįmanoma.

Iki vėlyvos popietės smilkytuvo nereikėdavo. Šiluma užliejo slėnį ir pasiekė kalvas, vadinausi, medus bus šiltas, tekės lengvai, o bitės ramios.

Apsirengusi bitininko kepure su tinkleliu, kombinezonu ir pirštinėmis, guminiiais, šlepinčiais per laiptus, Amberė pastebėjo, kad Nedas kažkur prapuolęs. Jokios prasmė švilpti – šuo beveik kurčias.

Ji pasistiebė ant pirštų galų, tikėdamasi pastebėti jo pūstą uodegą, kertančią laukus. Deja. Gal jis nubėgo ant kalvos aplankyti kitų? Bet tai nepanašu į jį. Aplinkiniai žinojo, kad nereikia jo šerti atliekomis. Amberė visiems pareiškė, kad šuo jos rūpestis, ir niekieno daugiau. Kad priglausdama šunį, ji neiekvos komunos

išteklių.

Jau beveik pasidavė ir ruošėsi iškeliauti viena pati, kai pastebėjo jį kalvos apačioje prie dviejų medžių susidomėjusį stebintį tarp jų kabantį hamaką.

Kai Amberė priėjo arčiau, suprato, kodėl.

Tiesą sakant, ten gulėjo nepažįstamas žmogus. Miegojo.

Ne šiaip nepažįstamas žmogus... vyras. *Ilgas* vyras. Ilgesnis už hamaką, jo didelės pėdos išsikišusios. Susisukę trumparankoviai marškinėliai buvo prigludę prie raumeningos krūtinės. Jų pasikėlusį apačia atskleidė įdegusį pilvą ir tamsių plaukelių strėlę, vedančią... į džinsus, nepalikusius daug vietos vaizduotei.

Net miegodamas jis kaustė žvilgsnį. Giliai įsodintos akys po vešliais antakiais, kiek per ilgi plaukai, užkritę ant surauktos kaktos, lyg sapnuotų svarbius sapnus. Visi kiti vyro veido bruožai kampuoti, bet gražūs - žandikaulis, padengtas trumpais šereliais, skruostai lyg iškalti iš akmens. Tikras šių laikų vikingas.

Ne vietinis, ji būtų jį pastebėjusi. Vadinasi, turistas. Ne iš tų, kurie sezono metu skina vaisius. Ar tokių, kurie atvyksta į Serenitį ieškodami nušvitimo. Ar nuodėmių atleidimo. Jo

drabužiai per gražūs. Aura per ryški. Bet žmonės šiaip sau nekeliavo per Serenitį. Jie atvykdavo su tikslu. Tai ko atvyko jis?

Amberės žvilgsnis lėtai slydo kiekvienu vyro kūno centimetru, lyg ji būtų norėjusi išsaugoti jį atmintyje. Ir pasijuto nepatogiai, suvokusi, kaip ilgai gyveno šitame nuostabiai apleistame kampelyje su neskubančiais amatininkais ir švelniais hipiais, ir nė vienas netampė jos nervų stygų. Ne tokiu būdu.

Mergina nurijo burnoje besikaupiantį troškulį ir siektelėjo Nedo.

Nedas žiūrėjo į ją patenkinta snukio išraiška.

- Ko tu toks išsišiepęs?

Pamiršusi, kad greičiausiai nepažįstamasis nėra toks kurčias kaip Nedas, Amberė nepagalvojo šnibždėti.

Nepažįstamasis atsisėdo staigiai lyg būtų prisuktas ir švystelėtas spyruoklės. Kojomis atsirėmė į žemę, rankomis įsikibo į hamako kraštus, raumenys įsitampė, kad neiškristų, kai hamakas po juo sujudėjo.

Atsisėdęs jis atrodė dar aukštesnis. Gerokai per metrą aštuoniasdešimt. Ir stiprus. Ir visgi Amberė jautėsi privalanti pasilikti. Stebėti. Laukti....